

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 11. DECEMBER 2016 – 3. SIA
AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.30
Tekster: Es. 35; 1. Kor. 4,1-5; Matth. 11,2-10
Salmer: 87,78,80,117

Giv os nåde, mens vi venter,
til at leve midt i verden.
Giv os nåde til at lide
ved din Ånd, som virker i os,
han, som ser dig som du er!

Vandre langs et hegn.

Det er dagens overskrift. Og det er vist noget, de fleste kender til. I tidligere tider var Fyn ikke mindst kendt for de mange levende hegn, og selvom der er forsvundet mange af dem, så er der også mange tilbage. Langs store og små veje. Om mindre end et halvt år kan vi for eksempel vandre langs de blomstrende syrenhegn. Og i det hele taget er mange af vore veje forbundet med hegn. Det er skildret i malerkunst og andre steder. Det giver liv i et billede, at horisonten brydes af træer eller hegn.

Men når vi er kommet hjem fra den sunde vandretur, kan vi også godt spørge: Hvorfor er alle de hegn oprindeligt blevet plantet?

De er plantet for at give læ til markens afgrøder. Et hegn kan yde beskyttelse og skygge. Noget, vi alle har brug for både i direkte og i overført betydning.

Men det er en beskyttelse, der også sætter grænser og begrænsninger.

Også det er oprindeligt begrundelsen for at plante hegn. Som skel mellem marker og mellem gårde. Det skulle markeres hvorfra og hvortil. Man skulle sørge for, at kreaturerne på marken blev, hvor de skulle blive, og at man ikke sådan lige uden videre kunne passere ind over andres domæner.

Siden de første levende hegn blev plantet, er der kommet mange andre hegn og begrænsninger til. Verden skulle komme til at kende en Berlinmur og også i de egne, hvor de bibelske fortællinger udspiller sig kender man i dag til adskillelse og hegn.

Vi sætter grænser for hinanden. Det kan vi være nødte til og det kan andre være nødte til.

Men vi kan som mennesker også komme til at sætte grænser for os selv.

Også selvom det ligger det moderne menneske meget på sinde, at man ikke vil sættes i bås, ikke vil acceptere andre grænser end sine egne.

Så kan man på et eller andet tidspunkt blive nødt til at acceptere, at også beslutningen om det grænseløse har sine begrænsninger.

Og at denne erkendelse er i stand til at sætte nogle alvorligt høje mure op omkring os.

Fordi man må opleve ikke at kunne leve op til sine egne forventninger.

Og dermed dømmes sig selv. Ude eller inde.

Sætter sig selv i fængsel.

Det er i fængslet, vi i dag under overskriften ”vandre langs et hegn” møder adventsskikkelsen Johannes Døber. Han sidder ikke bare i fængsel. Han sidder i dobbelt isolation.

Han sidder for det første fysisk i fængsel på ordre fra kong Herodes' datter Salome, der som belønning for at danse har bedt om Johannes Døbers hoved på et fad.

Det er unægtelig en fysisk begrænsning, der er til at tage og føle på. Det er ikke en begrænsning, der giver mange muligheder for at vandre langs hegnet.

Derfor er det heller ikke den, vi hører om under overskriften "vandre langs et hegn"

Det er slet ikke den fysiske fængsling, der fylder op i dagens evangelietekst.

Det er den isolation, Johannes sætter sig **selv** i.

Fordi hans tanker ikke kan lade sig binde af nok så høje fængselsmure. De vandrer frit ud og ind. Både af fængslet og af Johannes' sind.

De søger svar – de søger indsigt og overbevisning.

Men de finder kun tvivlens cirkler.

Tvivlen, den nagende tvivl, der hvisler om ørerne på ham og hvisker i nattetørket.

Spørger på de mest ubelejlige tidspunkter:

"Har jeg taget fejl med mit liv?"

Vil alt det, jeg har gjort og handlet blot forsvinde med mig, når bødlen kommer.

Eller havde jeg ret?

Har jeg brugt mine talenter rigtigt, eller skulle jeg have gjort noget andet. Rejst jorden rundt eller fundet et andet job.

Tvivlen kræver vished. Men sindet kan ikke overbevise sig selv.

Johannes prøver at sende bud. Han **vil** have vished.

Mennesker prøver at sende bud for at få vished. For at få betydning. For at blive overbevist.

Men den eneste, der kan overbevise dig er dig selv. Den eneste, der kan bekæmpe sindets tvivlende ringmur er det menneske, der er inden for muren.

Sådan må vi leve vort menneskeliv. Det er her kampen skal stå. Hvad enten du hedder Jørgen Hattemager eller Johannes Døberen.

Du kan bare ikke vinde kampen **alene**.

Derfor sender Johannes Døber bud ud gennem muren. Rækker hånden frem efter hjælp og får formuleret det nagende spørgsmål til Kristus. Det spørgsmål, der ifølge ham selv kan afgøre om hans liv har været spildt eller fyldt. Det liv der handlede om at varsle Guds komme til verden.

Og spørgsmålet, der når igennem murene lyder:

”**Er** du den, som kommer?”

Eller – skal vi blive ved med at vente.

Men Jesus ved, at tvivlens nagende spørgsmål hverken kan besvares med ja eller nej.

For det er det **hele** menneske, der er på spil, når mennesker bygger mure.

Hvad enten de så bygger omkring andre mennesker. Eller omkring sig selv.

Er mennesker først kommet i tvivl om sig selv, hjælper det ikke at mennesker bekræfter mennesker i sig selv. Det får ikke angsten og tvivlen til at forsvinde.

For selve visheden skal trænge så langt ind i mennesker, at den kommer inde fra og ud til tvivlen.

Først der kan den overbevise. Først der kan mennesker tro.

Det skal lyde fra hjertet til hjernen.

Derfor lyder svaret fra Jesus Kristus ikke blot: Sig til Johannes, at jeg **er** den, der kommer.

Nej, det lyder: Sig til Johannes at blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige.

Sådan er den verden som Johannes ikke selv kan se fordi han sidder i fængsel.

Sådan er den verden der omgiver os, også når vi sætter os selv i bås eller kommer i tvivl om os selv og hinanden. Eller om Gud. Uanset os.

Det er det Johannes får at vide.

Det, **vi** i dag ikke får at vide er, hvad **Johannes** svarer til det.

For lige præcis det svar, kan vi ikke bruge til noget. Det er nemlig ikke **vores** svar. Det er Johannes'.

Vi bliver ikke selv overbeviste af at få at vide, at Johannes Døberen eventuelt blev overbevist.

For vi kan ikke gå i fængsel for hinanden, og vi kan ikke blive befriet på hinandens vegne.

Det er en vej, som vi altid går alene.

Derfor kan vi alene i dag på den tredje søndag i advent gentage de ord som blev sagt til Johannes i fængslet: Blinde ser og lamme går og så videre. Ja vi kan endda synge dem med Grundtvigs uforlignelige gendigtning af dagens gammeltestamentlige læsning: Blomstre som en rosengård skal de øde vange. En af adventstidens allermest skattede salmer.

Og hvorfor er den så det?

Det er jo ikke fordi vi i **bogstaveligste** forstand ser det, som der bliver fortalt i evangeliet. I den verden, vi møder, når vi nu om lidt går fra kirke kan blinde ikke se, døve ikke høre og

stenene på kirkegården vidner hver især om liv, der er afsluttede.

Alligevel kan vi gå **befriede** herfra.

For Gud er ved at komme til verden. Og **det** glædelige budskab kan verdens mure kan ikke standse. Verden kan vandre langs verdens hegn. Men Gud lod det ikke blive ved det.

Han gik **gennem** hegnet. Fra døden til livet. Han gik gennem tvivlens ringmur. Helt ind til det inderste menneske.

Så visheden kunne komme indefra.

Så troen kan komme - også til os. Fra hjertet.

Overbevise os om det, vi ikke ser.

Så vi kan leve – også i en verden, hvor blinde ikke ser og døve ikke hører.

Leve af tro til tro.

AMEN